Berman, A-Z

Dear Mrs. Roosevelt!

There are so many rumours about the talk which your late husband had with the King of Saudiah, but so far nobody knows the truth about it, as well as the magic formula which has been pronounced during that short meeting, a formula which became a new revelation to the Head of the Greatest Democracy in the world and "new commandments from Alexandria".

This small poem consisting of nine stanzas I wrote and published while still residing at war-time in Habana (Cuba), as you may see from the enclosed cutting from a Jewish paper at Habana.

I wonder if this poem of mine written in Yiddish ever reached you and so I decided to translate it into English and send it to you as a testimony what and how Jewish men and women believed F.D. Roosevelt to be to the world and to them.

I would be happy to hear from the most reliable source, as you are, that my faith in this " messenger of Messiah's morrow" which was also the faith of many millions more of my brethren and sisters all over the world, as well as of the s i x m i l l i o n s of men, women and children, who were burnt and suffocated by the Germans and their helpers, - were not a mere fantasy of a nation, which has always been the scape-goat of everybody's malice and an eternal believer, who hoped and still hopes that the words of our prophets are higher and more precious for mankind's future than all the show and parade of the princes of oil and their slaves.

I would be happy to know that you have received my small contribution to the memory of your late husband.

With best wishes
from the Eternal City of Peace
most respectfully,
Tanchum Berman
Tanchum Berman.

Jerusalem, October, the 8th 1947.

T. Berman
JERUSALEM
REHAVIAH
ALFASSI # 14.

ROOSEVELT - May He rest in Peace.

Like our greatest Master of word divine,
hast thou lead thine folk to light;
Through ways full wilderness, no hope of shine,
through seas of darkness tight.

Like him thou teachedst men to believe,
toward new horizons to thrive,
which would lead mankind to better days,
which may make nicer the human life.

Like him in struggle with the Amaleks
thou leadest the world from bondage to release;
Thy warm heart hast thou devoted
to mankind's cause, its luck and peace.

With thine smile which was so sweet,
thou comfort gavest to men in sorrow;
To millions broken by malice and evil
thou were'st the messenger of Messiah's morrow.

In thee saw nations hopeless, week
their fortress rock which would never yield;
Israel, the world's foremost martyr
have thought thee the Heaven's shield.

Thou hast seen the land of to-morrow to come
from the mount of Nebo, only the shore;
Into the grave sunk a great human heart,
that grieved the pains of a world sore.

Like our grand Moses thou hast arrived
to the threshkold only of the refuge;
Hark! Thy victory is near.
Alas! The destiny took thee away, thou huge!

Stands a house afflicted in deep mourning,
in grief dumbness the Great White House;
In mourning-dress stand all the gardens
because decayed is the white Rose.

Stands bent in sorrow old folk Israel
the eternal wanderer bent over a tomb;
His heart is shrunken in pain and sorrow
from everywhere shadows upon him loom.

(Habana, April 1st, 1945).

רוזוועלט ע"ה

פון תנחום בערמאַן

ווי אונזער מחוקק, משה רבנו.
האָסט דו געפירט דיין פאָלק צו ליכט,
דורך ווילדערניש פון ניפּטיקע שלאַגגען.
דורך ימים פינצטערניש געדיכט.

ווי ער, דיין פאָלק האָסט דו געלערנט
אויף נייע וועגן אַרויפצוגיין,
וואָס זאָלן פירן צו בעסערע צייטן,
וואָס זאָלן מאַכן דאָס לעבן שיין.

ווי ער, אין קאַמף מיט דעם עמלק,
האָבן דיינע הענט געפירט צום זיג,
דיין וואַרים האַרץ האָסט דו געשאַנקען
פאַר דעם מענטשנס רו און גליק.

מיט דעם זיסן שמייכל פון דיין פּנים
האָסט דו געטרייסט אין אָנגסט און פּיין;
מיליאָנען מענטשן, פון שלעכטס צובראָכן,
האָבן אין דיר געזען דעם מאָרגנשיין.

אין דיר באַוועלטע און שוואַכע
זייער שוץ האָבן געזען;
דו ביזט פאַר מיר, דעם וועלט-מאַרטירער,
א פונק פון האָפנונג געווען.

דאָס מאָרגן-לאַנד האָסט דו געזען
בלויז פון נבו, פון בארג עברים;
אין קבר איז אַוועק א האַרץ.
וואָס געבלוטיקט האָט פאַר מיליאָנען קברים.

ווי אונזער גרויסער משה בלויז צום שוועל
פון צוגעזאָגטן לאַנד ביזט דו געקומען;
אָט הערט זיך שוין פון זיג דער רוף:
ס'האָט דיך דער גורל צוגענומען.

שטייט א דויז אין טיף אבלות,
אין טרויער שטום א ווייסע דויז;
שטייט פאַראַבלט גרינער גאַרטן,
ווייל פאַרוועלקט איז ווייסע רויז.

שטייט דאָס אַלטע פאָלק ישראל
איבער קבר טיף געבויגן;
פאַרקלעמט זיין האַרץ אין גרויסן ווייטאָג,
יתום טרערן — אין די אויגן.